

Király Farkas

Összefésült versek

Zalán Tamás

A levegő? Üres valamik
szemcséit mérni vizespohárba.
Feloldódik a cinkasztalon –
hang. Akkor másvalamit.
Összenéznek egy fékevesztett ménen,
tudják, ez rejtély ám.
Egymás – úgyis elég.
Elfordul, leeséstől, megérkezéstől.
Tapéták. Lassú, valahogy cinkes.
Vesznek bele, amíg a gyémántokat
sort sor alá a koronába.

Prágai Tíbor

Vitéznek lenni mit jelent – szürke.
(Ütés, deci, ital, űr) között
hiteles mértékkel az előkeveredett,
vagy, ha mégsem ezt –
szárguldást befelé nem.
De hogy hova? Lefordítani,
amíg csak a szárguldás van, tekintetét.
Félnivaló akad –
vitéznek lenni, kiterjedésébe.
És cinkes is marad – ahogy
nem helyeztük vissza, szomjasan.